

„Felnőtté avató szerelmi történet, csodálatos jellemábrázolással!”

– BOOK VACATIONS –

between the lines

a sorok között

finep
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

TAMMARA WEBBER

T A M M A R A   W E B B E R

between the lines
a s o r o k   k ö z ö t t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Paulnak,
a félelmet nem ismerő
romantikus srácból lett szerető férjnek,
a rossz álmok távoltartójának,
kézmelengetőnek, kávéhozónak,
társamnak képzelt és valós bűnben, bűnhődésben
meg családi boldogságban

1. FEJEZET

REID

— **A** SZÜLEIDNÉL LAKSZ?
Ha az ember híresség, és elmúlt tizenkét éves, nem azt várják tőle, hogy együtt lakjon a szüleivel, még ha egyáltalán azt képzelik is, hogy *tényleg vannak* szülei. A filmcsillagokról azt hiszik, egyből teljesen éretten szökkennek a lakástulajdonos felnőttébe. Az idősebb csajok a legmegátalkodottabbak az efféle függetlenségi elvárások terén, és ő, aki pillanatnyilag hozzám simul, mit sem különbözik ebben.

Elsuttogott kérdése a pisszegésemre reagál, miközben próbálok betalálni a kulccsal a zárba és akadályozó tényezők nélkül bejuttatni magunkat a házba, egész pontosan a szobámba. Most meg kuncog, két kezével a szájához kap, elfojtja a hangját – vagy talán csak azért nem hallom, mert még most is cseng a fülem a koncert után, amelyen gyakorlott kezében elektromos basszusgitárral állt a színpadon, mialatt én a VIP-szektorból néztem.

Rákacsintok, mert imbolygok, és ő is imbolyog, de kettőnk mozgása nincs összhangban.

– Azt mondtam, a tizennyolcat töltöm be ma, nem a harmincat. Mégis *mit vártál*, hol lakom?

Elhadart szavaimban nincs semmi harag, és szerencsére ezt láthatólag ő is érzékeli a hangomból.

– Jól van, na, úristen, elfelejtettem, milyen kis babuci vagy.

Fölvonom a fél szemöldökömet, közben a kulcs fémes zörgéssel csusszan be a zárba.

– Tévedés. Ma este férfi vagyok. Nem emlékszel? – Nem vesződöm magyarázattal, miszerint más vele egyidős lányok nem várták ki, hogy átlépjem a nagykorúság küszöbét, inkább hagyom, hadd gondolja, hogy taníthat nekem valamit. Ki tudja, hátha tényleg? Elfordítom a kulcsot, kattann a zár, lenyomom a kilincset, és vállammal benyomom az ajtót. Bejutottunk. – Sss! – ismétlem összecücsörített ajkamhoz emelt mutatóujjal, és kiráncigálom a kulcsot az ajtóból.

A lány ezúttal bólint, huncut mosollyal közelebb hajol, elkapom az ajtókeretet, hogy támaszt találjak. Elmaszatólódott a sminkje, egyébként meg áporodott cigaretta- és sörszagot áraszt, igaz, én is.

– De, emlékszem – válaszolja éppolyan reszelős hangon, mint amelyet a kulcs keltett a zárban.

* * *

Az alkoholgőzös álmok mindig furák és nyersek – ezt most a lehető legjobb értelemben mondom. Azután jön az ébredés szerencsétlen élménye. Addigra a bizsergés rég elmúlt, a gátlások visszatódulnak, és nincs más döngetés, csak amit a koponyámban érzek. Adjunk hozzá ehhez valami külső ingert, mondjuk, a mobilom berregését *ébredjémáfölvazze* hangerővel, és máris átlendülök az italmámor kellemes fázisával ellenkező végletbe. Hirtelen rotációs agykapálással egybekötött beltéri tömegverekedés tör ki közvetlenül a szemgolyóm mögött. Hurrá, megérkeztünk macskajajországba!

Megnyomom a zöld gombot, hogy leállítsam a visítózást (tényleg tetszik nekem ez a szám? ne már!), de nem bajlódom azzal, hogy megpróbáljak beleszólni a készülékbe, mert a szám kitikkadt, nem valószínű, hogy beszélni tudnék. Az éjjeliszekrényen egy vizespalackot látok, de ahogy érte nyúlok, elejtem a telefont, ami alig hallható hangon megszólal – George az, a menedzserem:

– Halló! Reid? Hallóóó!

– Basszus! – Fölmarkolom a telefont a padlóról, közben kis híján lezúgok az ágyról. – Haó?

Ízre és csengésre kábé olyan a hangom, mint a sóderban tempózás.

– Viharos éjszakánk volt? – érdeklődik George, epésen, de nem bántóan. A menedzserem, nem az apám. Gondolom, hálás a világmindenségnek, a sorsnak, a Jóistennek vagy annak, aki/ami felelős ezért. Ügyfélnek jobb vagyok, mint sarjnak. Apukám a megmondhatója.

Hangyányit fölemelem a fejemet, hogy lecsekkoljam, itt van-e még a kis basszgitáros bombázó a rockbandából, amit tegnap este Johnnal megnéztünk. Halványan emlékszem, hogy velem együtt csetlett-botlott a szobámban, úgy vihogott, mintha tizenhárom lenne huszonhat helyett, amennyinek mondta magát. Nincs itt, de egy alig olvasható cédula fehérlik a vizespalackom alatt, a palack aljától kör alakban szétfolyt a tinta. Nagyot húzok a palackból, és kislabilázom az írást: *Reid! Pazar este volt. Újrázás? Beütöttem a számomat a telódba – Cassandra.*

Cassandra? Bemutatkozott egyáltalán tegnap este? Nem emlékszem.

– Reid? – szölongat George. Banyek!

– Ja – lendülök az ágy szélén ülő pozitúrába, egyik kezemmel a fejemet tartom, a másikkal a telefont, próbálom eldönteni, kidobjam-e a taccsot. Eredmény: talán.

– Richter most hívott, megkaptad a szerepet *A suli büszkeségé-*ben. Azt mondta, izgatottan várja, hogy együtt dolgozhasson veled. – Adam Richter élvonalbeli hollywoodi rendező, élő legenda, kiváló érzéke van a tinidramához. – Jut eszembe, holnapra be vagy ütemezve kétperces megjelenésre a *Mozimagazin*ban, úgyhogy előre pihenj rá. Azonkívül Richter igényt tart rád a meghallgatásokon Lizbeth szerepéhez. Azok pár hét múlva kezdődnek. Majd pénteken mindent megbeszélünk.

– Jó. – Űristen, olyan a fejem, mintha le akarna esni. – Hol külsőzünk?

– Úgy döntöttek, hogy Austinban forgattok.

– *Texasban?*

– Igen, tudtommal egyelőre ott található Austin.

– Azanyjamenit!

A suli büszkesége, Mozimagazin, meghallgatások, Austin. Jesszus, széthasad a fejem! Miért nem bírom az istennek se megjegyezni, hogy ez elkerülhetetlen következménye az olyan estéknek, mint a tegnapi?

* * *

EMMA

APÁM ALFREDO-SZÓSZT KANALAZ A LINGUINIS TÁNYÉROKRA, amíg én megteríték három személyre.

– Dan telefonált ma délután – újságolja. Dan az ügynököm, tehát ez a végszavam, hogy lélekben fölkészüljek egy újabb meghallgatásra. Vajon ezúttal mire számíthatok, talán tamponreklámra? Újabb mellékszerepre egy kábeltévén vetített filmben? – Meghallgatásra hívnak egy országos forgalmazású mozifilm *főszerepéhez*. Nincs

kedved eljátszani – két keze hüvelyk- és mutatóujjával mintegy bekeretezi a képkockát – Elizabeth Bennetet?

– Még egy remake? – vonom össze a szemöldökömet. – De hát csak néhány éve mutatták be a *Büszkeség és balítélet* legutóbbi filmváltozatát.

Meg aztán a brit akcentusom nem valami fényes (őszintén szólva, inkább katasztrofális).

– Éppen ez az: ez nem a tizenkilencedik századi Anglia, hanem egy amerikai kertvárosi középiskolában játszódó, modern feldolgozás.

Várja, hogy lelkesedjek, de csak arra bírok gondolni: *Szupi! Cukimuki szerep a legeslegkedvencebb regényem lebutított verziójában.*

Mielőtt megálljt parancsolhatnék magamnak, egy lépéssel tovább is megyek a lelkesedés puszta hiányánál:

– A *Büszkeség és balítélet*. Középiskolai környezetben. Ez most komoly?

Apa sóhajt, a konyhaasztalra löki a forgatókönyvet, és nem tárgyalunk róla tovább. Így szoktuk megoldani az effajta konfliktust: mindketten úgy teszünk, mintha semmi problémám sem lenne azal, amit ő akar. Ebben a konkrét esetben majd fölviszem a forgatókönyvet a szobámba, és nekiállok szöveget tanulni, ő pedig közli Dannel, hogy totálisan bezsongtam a meghallgatás miatt.

Kétségtől az egész pályámra kihatna, ha megcsípném ezt a szerepet. Az eddigi nyúl farknyiak, meg a nagyáruházak hirdetései, a virsli- és szőlőléreklámok mind-mind ezt a pillanatot készítették elő... amikor megpróbálok elnyerni egy újabb (ám minden eddiginél jelentősebb) „pont olyan lány, mint a többi” típusú szerepet. Az az igazság, hogy nem csak az egydimenziós szerepeket unom, hanem a filmezéssel, mint olyannal van tele a hócipőm, és kész.

Tizenhárom éves koromban a *Szentivánéji álom* helyi színházi előadásán az egyik tündért alakítottam. Imádtam az élő fellépést, a közönségreakciók okozta izgalmat. Az azóta eltelt négy évben egyfolytában kuncsorgok, hogy megint színpadon játsz hassak, de soha nem fog sor kerülni rá, mert Dan és menedzserként is működő apám azt a szereplésemet egyszeri közszolgálati vállalkozásnak tekintik. Azt szeretnék, hogy az Emma Pierce név országszerte általánosan ismertté váljon, tehát nem érünk rá helyi jelentőségű színházi szerepecskéikkel butáskodni.

Kompromisszumos megoldásként független filmes produkciónak nyakatekert, kiforratlan forgatókönyveit próbálom javasolni. Minden esetben lehurrognak.

– Szerintem nem ez hiányzik a karrieredhez – mondja valamelyikük, mire én megadom magam, mert ha a saját életemet kellene a kezembe vennem, tüstént inamba száll a bátorságom.

Még ma reggel is úgy éreztem magam, mint egy hétköznapi lány – estétől reggelig a számítógépet meg a telefonomat böngésztem a kapott üzenetek után, plázázást terveztem Emilyvel. Egynapnyi tipikus tavaszi szünidei tevékenységet a legjobb barátnőmmel, mert pontosan arra van szükségem, hogy *normálisnak* érezzem magamat. Letekerjük az ablakot, együtt énekeljük a kedvenc számainkat a rádióval, ismerős srácokról dumcsizunk, és fantáziálunk azokról, akikkel még nem találkoztunk.

Csakhogy nem vagyok hétköznapi lány. Dolgozó színésznő vagyok. Nem járok iskolába, magántanárok korrepetálnak. Ebédidőben nem lógok a kajáldában a haverjaimmal. Ha filmezem, bekapok valamit a büfében, ha nem, összedobok magamnak valamit otthon, a konyhában. Torna közben forgatókönyvet olvasok és átnézem a szövegemet, forgatási szünetekben foglalkozom a házi feladatommal.

Az elmúlt egy évben apámmal minden eddiginél feszültebbé vált a kapcsolatom, de már évek óta nem az a hű de csúcs. Szürkészőld szemén meg a futómániáján kívül nem sok mindent örököltem tőle. Minden egyéb tekintetben ég és föld vagyunk. Nem ért engem. Én se őt. Ennyi.

2. FEJEZET

REID

— **A**PÁD AZT MONDJA, ITTHON VACSORÁZIK. HALLOD, REID?
Basszus!

— Ja, persze, anyu.

Egy este Markkal és Lucyval – mindig élvezet. Hacsak lehet, kihagyom, de anyu most sarokba szorít, mielőtt lelépek, hogy találkozzak Larryvel, a sajtósommal. Annyira töri magát, hogy nehéz nemet mondanom neki. Apun nem látom, hogy ugyanennyire igyekezne. Anyuban valami rózsás ködben úszó elképzelés él, hogy mi hárman boldog kis családot alkotunk: ha együtt leülünk az ebéd-lőasztalhoz, varázsütésre beköszönt a házi idill. Nem tudom, miért nem jön rá, hogy ez csak vágyálom, hiszen még sosem következett be. Mindegy, nemsokára úgymint elpályázom. Nem vagyok hajlandó azon filózni, hogy meddig süllyed addigra.

Még nem döntöttem, hogy pontosan mikor költözöm el. A szobámnak külön bejárata van, inkább a szüleim házához toldott külön lakás, mint a ház egy helyisége. A nagyanyám velünk élt, amíg néhány éve meg nem halt, ez az ő lakrésze volt. Nem sokkal azután, hogy elment, rábeszéltem anyut, hogy hadd cseréljek szobát. Apu

bepöccent, mert kábé tizenöt voltam, és attól kezdve a tudtuk nélkül jöhettek-mehettek, de mire észbe kapott, már le volt vajazva az ügy, én meg begubóztam, és rá se hederítettem, amíg abba nem hagyta a füstölgést.

– Gratula *A sulí büszkeségéhez*, öregem – nyalizik szokás szerint Larry. A Venturán, a szusibárban ülünk, és tökre kiakadok tőle. Még a pálcikát se tudja rendesen tartani, tisztára úgy fogja, mint aki kacska kezű. Ez most úgy hangzik, mintha valami nagyképű barom lennék, de ő választotta a helyet. Plusz lesír róla, hogy eszi a fene amiatt, amit hozzá képest elértem. Rengeteg az irigység ebben a szakmában. Minél sikeresebb valaki, annál inkább célpont.

– Kösz! – kapok be egy darab lazacos szasimit.

– Oké, szóval, hát... – köszörüli meg a torkát. Basszus, nyögöd már ki, haver! – Úgy gondoljuk, hogy ideje... ööö... támogatnod jótékony célú vállalkozásokat, most, hogy már felnőtt vagy.

Olyan képet vág, mintha ez nekem várhatóan gondot okozna, úgyhogy mindjárt el is tűnődöm. Miért, gondot *kéne* okoznia?

– Például milyeneket? – sandítok rá, és tovább rágok.

Esküszöm, úgy fészkelődik a széken, mint egy kiscsávó, aki menten összepislantja magát.

– Hát, sok választási lehetőség kínálkozik. Mondjuk, adománygyűjtő tévéshow, vagy... ööö... egy-két nap önkéntes munka, például családiház-építés a Habitat for Humanity-nél, vagy televíziós reklámban mozgósíthatnál a felnőttkori írástudatlanság elleni harcra vagy a gyermekkori védőoltások kiterjesztésére.

El is felejtettem, hogy Larry ha ideges, hajlamos a hátozásra meg az ööözésre. Ilyenkor legszívesebben telenyomnám a száját szusival, hogy megmukkanni se bírjon.

– Adománygyűjtő show és kétkezi meló felejtős. A védőoltásokhoz meg semmi közöm, oké? – vonom össze a szemöldökömet. – Az ilyesmit a kisgyermekes szülőkre kell bízni.

– Hát... – törölgeti az arcát a szalvétájával.

Az egész rohadt nap ezzel fog telni?

– Egyéb?

– Látogathatsz iskolákat, részt vehetsz drog- és alkoholelles felvilágosító előadásokon... – bökögeti a tonhalszeleteit.

– Na, *az* kizárt.

A fonáksága miatt irtó vicces lenne, de nem vállalom. Úgy hatna, mint azok a tinicelebek, akik megjátsszák a szüzet, tisztasági gyűrűt hordanak, és önmegtartóztatásról prédikálnak a többi tinédzsernek, aztán előbb-utóbb rajtakapják őket letolt gatyával. Így is árgus szemekkel figyel a sajtó, nem szükséges még provokálnom is az újságírókat, hogy rajtakapjanak szittyósan vagy betépve.

– Hát... ööö... akkor egyszerűen adakozhatnál...

– Maradjunk ennél! Beszéld meg apuval, majd ő intézi.

– Van valami elképzelésed, hogy milyen ügyet támogatsz?

Értetlenül meredek rá. Csak a saját ügyemet támogatom. A csajok csípi az állatokat, nem?

– Valami állatosat. – Kikötés: minél cukibb, annál jobb. – De nem valami örült környezetvédő csoportot. És háziállat legyen, nem valami veszélyeztetett szalamandra vagy ilyen kreténség.

– Ööö... értem, akkor háziállatosat. Például az Állatkínzás Elleni Társulatot?

– Azt.

Tök mindegy, csak állatosat.

* * *

EMMA

ÉPP KIVESZEM fölmelegített maradékból álló vacsorámat a mikróból, amikor a mobilom Emily csengőhangját játssza.

– Kapcsolj a tízes csatornára! – lihegi barátnőm köszönés nélkül.

– Jó, csak várj egy percet...

– Nem! *Azonnal!*

– Nyugi, megyek már – indulok engedelmesen a televízióhoz. –

Mit fogok látni?

– Úgy érted, *kit* fogsz látni.

Megnyomom a gombot a távirányítón, és villódzó képek kavaládja tölti be a képernyőt, a *Mozimagazin* jól ismert szignálja szól.

– ...és ma este eljött hozzánk, hogy legújabb munkájáról meséljen nekünk – mondja a műsorvezető, ahogy a százharminckét centis képátlójú készülék surround hangsugárzói is fölélének.

A kamera a filmvilág legdögösebb pasijára, Reid Alexanderre vált.

– Igen, tényleg be vagyok zsongva miatta – rázza ki szeméből sötétzőke haját a srác, és bedobja utánozhatatlan mosolyát: kicsit szégyenlős, kicsit szerény, és nem kicsit dögös.

– Uramatyám! – rebegi Emily.

Reid Alexanderen van mit nézni: sötétkék szempár, már-már lányosan finom vonások – hosszú, sötét szempilla, csábítóan telt ajkak –, de az arcformája teljesen férfias. A haja örökké kócos, de ez valamiféle kifogástalan ziláltság. Valószínűtlennek tűnik; olyan, mint egy tizennyolc éves szexisten művészi ábrázolása.

– Jól hallottuk, hogy a projekt Jane Austen klasszikus regényének, a *Büszkeség és balítélet*nek egy újabb megfilmesítése? – tartja a mikrofont Reid álla alá a műsorvezető.

– Ja, az. Egy amerikai középiskolában játszódik, szóval egészen más lesz. Friss megközelítés. Adam Richterrel fogok dolgozni, amit izgatottan várok.

– Emma! – érzem Emily ujjongását a telefonon át. – Ugye ez a te filmed? Láttam a műsor ajánlóját, és rögtön arra gondoltam: *Ó, te jó ég, ez Emma filmje!*

– Aha.

Egyelőre nem bírok összefüggően fogalmazni. Reid Alexander játssza Will Darcyt egy filmadaptációban, amitől huszonnégy órával ezelőtt még nem nagyon voltam elragadtatva.

– A nagy kérdés, amire mindenki izgatottan várja a választ: *ki* lesz a női főszereplő?

– Pár hét múlva meghallgatásokat tartunk, úgyhogy remélhetőleg nagyon hamar tudni fogom.

Újabb szívdöglesztő mosoly.

– Amint hallották – fordul a műsorvezető a kamera felé –, Reid Alexander alakítja Will Darcyt egyelőre ismeretlen partnerével, Lizbeth Bennet megformálójával. Hogy ki lesz az? Ígérem, hogy beszámolunk a fejleményekről. A forgatás előreláthatólag nyár végén kezdődik.

Kikapcsolom a tévét, és a kanapéra rogyok.

– Emma, ez a sors keze. Tutira te leszel a nyerő. Reid Alexander az új *Darcy*, te pedig *Elizabeth Bennet*.

– Lizbeth – igazítom ki Emilyt. – Megváltoztatják a neveket.

– Tök mindegy. – Emily mindig halál magabiztos, ha rólam van szó. – *Te* leszel az.

* * *

Kimerültem, éjjel kettőig a meghallgatás szövegét bifláztam. Kávé-
aroma száll föl a földszintről, monomániásan botorkálok felé, mint
egy agyvelő helyett kávé után sóvárgó zombi, amíg meg nem üti a
fületem, hogy Chloe, a mostohaanyám apámmal beszélget a kony-
hában. Egyikükkel sem akarózik ilyen korán találkoznom, kivált,
ha zokon veszik, hogy lagymatagon reagáltam a meghallgatás híré-
re. A lépcső tetején tétovázom.

– Majd észhez tér. Ahogy mindig. Mi mást tehetne? Maga mene-
dzselné a saját karrierjét? – dermeszt meg Chloe rosszmájúskodása.

Apám hangja kevésbé gúnyos, inkább dühös.

– Ez válthatja meg a reklámoktól és epizódszerepektől. A férfi fő-
szerepet már *Reid Alexanderre* osztották. Dan azt mondja, annak a
gyereknek jóformán nem is kell meghallgatás. Ha tetszik neki egy
bizonyos szerep, szinte garantáltan ő kapja.

– Ráadásul olyan szexis, hogy meg kell zabálni.

Hogy mondhat ilyet Chloe, amikor a földrajzóráján üldögélő di-
ákok gusztustalanul hasonló korúak, mint Reid Alexander? Az em-
ber azt hinné, Chloe azért meghúz valami személyes határvonalat.
De durva!

– Fogalmam sincs, mit akar Emma – vallja be apám. Hogy a
francba értessem meg vele, mit akarok? Óriásplakáton tegyem köz-
zé, vagy repülőgéppel írassam ki az égre?

– Majd megjön az esze – véli Chloe. – Ha gazdag és híres lesz,
rendes munkát fognak ajánlani neki ahelyett, hogy hajszolnia kel-
lene minden szírszar szerepet, amit egyáltalán megkaphat. Ámbár
enyhe túlzás *munkának* nevezni azt, amit csinál.

Megmarkolom a lépcsőkorlátot, várom, hogy apám szóljon vala-
mit a védelmemben.

– Hm! – csak ennyit szól, és kilép az ajtón, elmegy dolgozni.

Chloe lecövekel a *Jó reggelt, Amerika!* előtt, mivel a tavaszi szünet sajnos a tanároknak is jár. Rendszerint hidegen hagy a véleménye, de elég bosszantó így korán reggel hallgatni. Most még a kávé sem tud rábírní, hogy lemenjek.

Apám ott volt, amikor az első reklámomat forgatták – tizenkilencedszerre sikerült fölvenni a tökéletes kortyot, ami nem zavarta meg kétsornyi szövegemet arról, hogy milyen ízletes és egészséges. Azóta sem tudok öklendezés nélkül szőlőlére nézni. Ott volt akkor is, amikor a kis költségvetésű tévéfilm őrzöngő rendezője ordított velem, mert leejtettem egy kelléktelefont. Végignézte, amint az arizonai sivatagi hőségben állig becipzározott anorákban kókadoztam, amikor egy száraz, fagyott bolygóra száműzött csillagközi utazó leányát alakítottam.

Azt hittem, legalább ő tisztában van azzal, milyen keményen dolgozom.

Félreértés ne essék – imádom, amit csinálok. És jól csinálok. Egyesek azt képzelik, a színészet csak abból áll, hogy föl vesszük valaki más ruháját vagy kiejtését, de ez nem elég. Le kell hántani a bőrt, teljesen bele kell bújni, egybe kell olvadni az illetővel. *Át kell lényegülni* azzá a személyiséggé. Még ha az a karakter egy gyerek is, aki *tényleg* imádja a szőlőlet.

Hálásnak kellene lennem, szerencsésnek kellene éreznem magam, és ezzel nincs is hiba. De hiába kapja meg az ember, amit mindenki más kíván – ha ő nem azt kívánja, hát nem azt kívánja. Minden idők legnagyobb regényének középiskolásított filmváltozata? Ez komoly? Hacsak Jane Austen nem Reid Alexander rajongója, alighanem forog a sírjában.

3. FEJEZET

REID

KIFEKSZEM EZEKTŐL A MEGHALLGATÁSOKTÓL. Nem is tudom, hány csajjal készítettek próbafelvételt, aztán leszűkítették a létszámot húszra. Richter azt akarja, hogy a lány mutatós legyen, de ne túlságosan szexis, ami szívás, de igaza van. Lizbeth Bennet olyasvalaki, akire Will Darcy a normális hajlamai ellenére bukik.

Szeretném azt hinni, hogy bárkivel képes vagyok a vásznon egy hullámhosszra kerülni, ám nem ez a helyzet. Mielőtt egy-egy lány bejön, átnézzük az arcképeit, korábbi filmes munkáinak részleteit és a próbafelvételét. Eddig tizeneggyel csináltam végig a meghallgatást, és nem térek magamhoz, hogy *ezek jutottak be a döntőbe*. Mind-egyikkel eltöltöttünk több-kevesebb időt, és próbálom kiokoskodni, mi mozgatja Richtert, mert én azokat rostálnám ki, akikre több időt fordítunk. Nem mintha Adam *Richter*nek panaszkodnék, bármilyen módszert alkalmaz és bárkit választ is.

– Daria! – szól az asszisztensének, és ujjával a kezében tartott felírotáblára bök. – Jöhet a következő lány. Belinda, ugye?

– Igen – bólint Daria. – Máris behívom.

– Ezzel most csókolózni fogok, igaz? – kérdezem.

Richter fölnyerít, és kék szeme rám csillan a szemüvegén át.

– Miből gondolod?

Hoppá!

– Csak úgy tűnik, minél kevésbé vagyok földobva valamelyiktől, annál valószínűbb, hogy előadjuk a csókot.

Kissé fölvonja félig fekete, félig deres szemöldökét.

– Jó megfigyelés. Nem szeretném elszalasztani az esetleges testi vonzalmat, ezért azok, akik nem mentek át a szövegpróbán, kapnak még egy utolsó esélyt, mielőtt elutasítjuk őket.

– Logikus.

– Köszönöm, értékelem a támogatásodat – biggyeszi le az ajkát, majd ismét elneveti magát, miután kissé elvörösödöm, pedig én aztán *soha* nem szoktam.

– Adam, bemutatom Belinda Jarvist – hagyja Daria egyedül a lányt a felvevőgép előtt.

Azonnal látom, hogy Belinda nem az igazi. A vonásai túlságosan érzékiek, az arckifejezése túlságosan számító. Caroline Bingley talán lehetne. Szavalom a szöveget, már úgy megjegyeztem, hogy zsonglőrködés közben is flottul fújnam, figyelem a lány testbeszédét meg azt, ahogy félig leeresztett szemhéjjal stíröl, és úgy látom, jól szórakoznék Belindával a forgatáson. Eljutunk a csókiig, és még két másodperce sem tart, amikor a lány nyelve már a számba nyomul. Szórakozásnak nem rossz. Lizbeth Bennetnek viszont nagyon. Miután elengedjük, megemlítem Richternek, hogy úgy gondolom, használhatnánk Caroline-nak.

– Caroline-t és Charlie-t már kiválasztottuk – feleli. – Párhuzamosan bonyolítottuk a meghallgatásukat, mert a testvérek közötti rokonszenvnek és megjelenésbeli hasonlóságnak meggyőzőnek kell lennie.

– Megtudhatom, kik ők?

– Remélem, holnap összeismertethetlek Charlie-val. Ma este hívom föl. Ami Caroline-t illeti, őt Brooke Cameron játssza.

Brooke Cameron. Próbálok nem reagálni, de Richter figyelmét semmi sem kerülheti el, és különben is indiszponált vagyok ahhoz, hogy palástolni tudjam, amit érzek.

– Ugye, ti már dolgoztatok együtt?

– Ja. – *Egyáltalán nem* óhajtok részletekbe bocsátkozni. – Néhány éve.

Már majdnem négy.

Richter mintha még valamit kérdezni akarna, de Daria beszél az ajtónyíláson:

– Adam, megjött Emma Pierce.

* * *

EMMA

ADAM RICHTER SZEMÉLYE éppúgy elbátortalanít a meghallgatáson, mint Reid Alexanderé. Dan figyelmeztetett, hogy Richter nem vesztegeti az időt üres fecsegésre, úgyhogy gyűrjem le a szorongásomat, és győzzem meg, hogy én vagyok az ő ideális Lizbeth Bennetje. (Fölhívtam Emilyt lelki támasz gyanánt, de nem voltam kisegítve a válaszával: „Atyaúristen! Testközelben vele... *Nem kapok levegőt!*”)

– Rendben. Reid, Emma, onnan kezdjük, hogy „Hát itt vagy!” – mondja Richter. – És... tessék!

BELSŐ. Iskolai folyosó – nappal

WILL odalép LIZBETHhez a lány szekrényénél,
megérinti a vállát.

WILL

Hát itt vagy!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

LIZBETH könyveket lők a szekrénybe,
WILL felé fordul,
mogorván néz.

LIZBETH

Tessék?

(Reid Alexanderre bármilyen okból mogorván nézni teljesen helytelennek tűnik, de a *forгатókönyvben* ez áll.)

WILL

Ezt nem bírom. Világos, hogy más-más társasághoz tartozunk, és homlokegyenest az ellenkezője vagy a zsáneremnek, de nem tudlak kivenni a fejemből. Gyere el velem szombaton Charlie bulijára! Nyolckor érted megyek.

LIZBETH fölnéz rá, oldalra billenti a fejét,
mint aki összezavarodott.

LIZBETH

Ha randira hív valaki, és nem érdekel az illető, rendszerint igyekszem kedvesen válaszolni. De most eléggé paff vagyok.

WILL

(hitetlenkedve)

Nemet mondasz?